

ת"פ (אילת) 61337-06-19 - מדינת ישראל נ' האדי אברהים

ת"פ (אילת) 61337-06-19 - מדינת ישראל נ' האדי אברהיםשלום אילת

ת"פ (אילת) 61337-06-19

מדינת ישראל

נגד

האדי אברהים

ע"י ב"כ עו"ד ליז זמור

הילל טריף

ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא

בית משפט השלום באילת

[05.01.2025]

כבוד השופט גיל אדלמן

גזר דין

השתלשלות העניינים העובדתית

1. הנאשמים 1 ו-2, האדי אברהים ו-הילל טריף (להלן: הנאשם 1 והנאשם 2, בהתאמה), הורשעו על פי הודאתם, בעובדות כתב אישום מתוקן המייחס להם עבירת תגרה, לפי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז - 1997 (להלן: החוק).
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 20.5.2019 בשעה 20:30 לערך הגיע ח" (להלן: המתלונן) אל עסקו של הנאשם 1, על מנת ליישב סכסוך כספי עמו. לאחר ויכוח בין המתלונן לבין הנאשם 1, הכה הנאשם 1 במכת אגרוף בפניו של המתלונן; בתגובה לכך, שפך המתלונן על הנאשם 1 כוס שתיה, והשליך לכיוונו כיסא אשר לא פגע בו. עוד מתאר כתב האישום המתוקן כי לאחר כ-30 דקות, יצאו הנאשמים, בליווי קבוצה גדולה של אנשים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, לעבר בית העסק של המתלונן, כאשר נאשם 1 מצויד באלת עץ גדולה. בהמשך אותו היום בשעה 21:00 לערך, בסמוך לבית עסק של המתלונן, הגיעו הנאשמים ודרשו ממנו כי יצא איתם החוצה, תוך שהנאשם 2 מחזיק בידו דבר מה, והמתלונן יצא כשהוא אוחז בידו מלקחיים גדולים של נרגילה. בהמשך לאמור, תקף נאשם 1 את המתלונן והלם בו באגרופיו, בעוד נאשם 2 מחזיק את המתלונן על הרצפה. במעשים אלו השתתפו הנאשמים בתגרה.
3. בתחילה, כפרו הנאשמים במיוחס להם; נוכח כפירתם, נקבע התיק לשמיעת ראיות במהלך נשמעה עדותם של המתלונן ואשתו.
4. בדיון שהתקיים ביום 8.2.2024, הציגו הצדדים הסדר דיוני במסגרתו הודו הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעו בעבירה המפורטת לעיל. לא התגבשה הסכמה עונשית בין הצדדים.
5. ביום 3.12.2024 טענו הצדדים לעונש.
6. מטעם הנאשמים הוגשו ראיות לעונש: אישור על שירות סדיר בצה"ל (נ/1); תעודת הערכה לחייל המשתחרר משירות סדיר (נ/3); אישור על שירות מילואים (נ/4). טיעוני הצדדים לעונש
7. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינם של שני הנאשמים נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות. המאשימה ביקשה להשית על הנאשמים ענישה בדמות מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, והתחייבות להימנע מעבירה. התביעה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה בה הורשעו הנאשמים, שהם הגנה על שלמות גופו של אדם. התביעה טענה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא ברף הבינוני - נמוך, על פי המתואר בכתב האישום המתוקן. לעניין ביטול הרשעתם של הנאשמים, טענה המאשימה כי הם לא עברו הליך טיפולי ולא הוכיחו כי יגרם להם נזק קונקרטי באם תוותר הרשעתם על כנה. התובעת הפנתה לפסיקה על מנת לתמוך בעתירתה העונשית.
8. ב"כ הנאשמים טענו לעונש בסדר שונה, כך שתחילה נשמעו הטיעונים מצד ב"כ נאשם 2, ולאחר מכן טענה ב"כ נאשם 1. עם זאת, לנוחיות הקורא, אתייחס לטיעוני הנאשמים בסדר כרונולוגי.

ב"כ נאשם 1 עתרה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם והצטרפה לטיעוני חברה, ב"כ הנאשם 2, באשר לטיעונים המשפטיים התומכים לשיטת ההגנה את ביטול ההרשעה. הסניגורית אף הוסיפה וטענה כי המאשימה נקטה במקרה זה באכיפה בררנית והפלתה לרעה את הנאשמים לעומת המתלונן: "שבמסגרת החקירה והגם שחלקו של האחר אותו מתלונן לא היה מבוטל כנגדו לא התנהל אף הליך וזאת גם שמעובדות כתב האישום עולה אלימות שהופגנה כלפי הנאשם אותו אני מייצגת ... למעשה, כאשר עניינו של האחר כלל לא הובא לפתחו של בית המשפט, הרי שעצם ניהול ההליך כנגד הנאשמים יש בו פגיעה בעיקרון השוויון ולו למראית פני הצדק...".

ב"כ הנאשם 1 הוסיפה וטענה כי במקרה דנא דווקא העובדה כי החלו להתנהל ההוכחות והמתלונן העיד ונחקר נגדית, היא שהובילה בסופו של דבר לתיקון כתב האישום ולהסדר בין הצדדים. לטעמה, לו מלכתחילה היה מוגש כתב האישום במתכונתו המתוקנת אזי היה מופנה הנאשם להליך של הסדר מותנה, שאז שאלת הרשעתו כלל לא היתה עומדת על הפרק, שכן הנאשם 1 נעדר הרשעות קודמות. הנאשם אף שרת שירות צבאי מלא במסגרת המשטרה הצבאית.

ב"כ נאשם 2, ביקש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. הסניגור הדגיש כי עסקינן באירוע שהתרחש לפני כחמש וחצי שנים, במהלכו היו הנאשמים נתונים במעצר למעלה משבועיים; לאחר שחרורם היו הנאשמים נתונים במעצר בית מלא למעלה מחודשיים. בסופו של דבר הורשעו הנאשמים בעבירת תגרה בעוד המתלונן כלל לא הועמד לדין. משכך, לשיטת הסניגור "נגרם כאן עוול נוראי, רק בשלו יש מקום לבחון את אי הרשעתם של הנאשמים".

הסניגור עמד על "מקבילית הכוחות" הנעה בין חומרת העבירה לבין הצורך להוכיח נזק קונקרטי ממשי שייגרם לנאשם על מנת להימנע מהרשעתו; כך ההגנה בטיעוניה: "לענייננו, כשמדברים על עבירת תגרה, בה הורשעו הנאשמים, שבית המשפט נחשף בשלב חלק מפרשת התביעה להתנהלות של המתלונן הן באירוע, הן באירועים נוספים, הן לעברו הפלילי, ברור לגמרי, שמבחינת רף החומרה אנחנו נמצאים ברף הנמוך ביותר שמספיק כפי שבית המשפט אמר שהרשעה לכשעצמה לאדם נורמטיבי יכולה לפגוע בו ולגרם לו נזק מבלי להוכיח פגיעה קונקרטית. הסטיגמה הפלילית יש בה לכשעצמה נזק חמור."

ב"כ הנאשם 2 הטעים כי הנאשם נעדר עבר פלילי, ולא הסתבך בעבירות נוספות מאז האירוע נשוא כתב האישום. הנאשם שרת שירות צבאי מלא כלוחם ואף זומן למילואים, אולם בשל העובדה כי הועמד לדין בוטל זימונו. אביו של הנאשם נפטר במהלך ניהול המשפט ואמו סובלת ממצב רפואי מורכב. משכך, לשיטת הסניגור הנאשם נענש דיו ויש מקום לביטול הרשעתו.

באי כוחם של הנאשמים הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתם העונשית, הפסיקה שהוגשה רובה ככולה דוגמאות למקרים בהם בית המשפט הורה על ביטול הרשעה בנסיבות כאלה ואחרות - לא הוגשה פסיקה לעניין מתחם הענישה.

9. הנאשם 1 לא ביקש להוסיף דבר.

הנאשם 2 בדברו האחרון אמר: "אני לא בן אדם כזה, אני בעל עסק ביומיום, רחוק מכל אלימות וכל הדברים האלה. אני מתנצל על מה שהיה זה לא יקרה שוב".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

10. הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים הם שלמות גופו של המתלונן, וזכותו כי לא ינהגו כלפיו באלימות; כמו כן פגעו הנאשמים בביטחון והסדר הציבורי.

הפסיקה התייחסה לא פעם לתופעה המכוערת של פתרון סכסוכים ומחלוקות באמצעים אלימים, תוך ציון החשיבות של מיגור התנהלות ביריונית מעין זו; על חובת בית המשפט שלא להשלים עם התנהגות אלימה במרחב הציבורי, עמד בית המשפט העליון במסגרת רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020); כך נקבע שם:

"למרבה הצער תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא ייפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה... אין להשלים עם התנהלות כה אלימה במרחב הציבורי. מעשיו של המבקש חמורים הם ויש בהותרת העונשים על כנם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור (רע"פ 3681/19 שבתאי נ' מדינת ישראל (13.6.2019))." (ההדגשה כאן, וכל מקום אחר במסמך, שלי, ג.א.).

11. במקרא דנא, האירוע החל עת הגיע המתלונן ליישב סכסוך כספי עם הנאשם 1. במהלך הוויכוח תקף הנאשם 1 את המתלונן באגרופ לפניו. המתלונן בתגובה שפך על הנאשם 1 כוס מים והשליך לעברו כיסא אשר לא פגע בו. בכך לא תם האירוע: הנאשמים חברו יחדיו ובליווי קבוצה גדולה של אנשים יצאו לבית העסק השייך למתלונן כשהנאשם 1 מצויד באלת עץ גדולה. בהמשך דרשו הנאשמים מהמתלונן כי ייצא איתם החוצה, בעוד הנאשם 2 מחזיק בידיו דבר מה. המתלונן יצא כשהוא אוחז בידו מלקחיים גדולים של נרגילה, או אז תקף הנאשם 1 את המתלונן והלם בו באגרופו בעוד נאשם 2 מחזיק את המתלונן על הרצפה.

כתב האישום אמנם תוקן בנסיבותיו ובהוראת החיקוק לעבירת תגרה, אך מתיאור האירוע ניכר כי מדובר בנסיבות המצביעות על רף חומרה יחסית גבוה לעבירה מסוג זה, שבחלקו השני נמצא על גבול אירוע תקיפה בצוותא חדא, הכוללת בחובה אף תכנון ותיאום בין הנאשמים. משכך, אני קובע כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא איננה ברף הנמוך.

12. ביחס למתחם הענישה הראוי, אני מקבל את עמדת התביעה שלפיה הוא נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות (ראו לדוגמא גם את מדיניות הענישה הנהוגה במסגרת ת"פ (אי') 71046-09-19 מדינת ישראל נ' אבוחצירא ואח' (27.2.2023) (להלן: עניין אבוחצירא) שם סקר בית המשפט (חברי כב' השופט ברגר) את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת תגרה הרלוונטית למקרה דנא, בפסקה 11).
13. ביחס לשאלת ביטול ההרשעה, לא מצאתי מקום להורות על ביטולה. ביחס לנאשם 1, בן 31, אכן מדובר באירוע חריג ויוצא דופן במהלך חייו, הוא נעדר עבר פלילי ומאז ביצוע העבירה (בשנת 2019) לא הסתבך שוב, ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים. ההגנה אף הוסיפה כי הוא שרת שירות צבאי מלא במסגרת המשטרה הצבאית. אשר לנאשם 2, בן 43, אף הוא נעדר כל עבר פלילי, ומדובר במקרה יחיד וחריג בחייו; הוא סיים שירות צבאי מלא וגם שירת במילואים כלוחם בימ"ס עד אשר שירות המילואים נגדע נוכח הליך זה. ההגנה הוסיפה כי הנאשם 2 אף עבד במשטרת ישראל.
14. אכן, מדובר בנאשמים שפרט לעבירה בה הורשעו הם נורמטיביים, וצודקת ההגנה כי הם אף תרמו לחברה בשירותם הצבאי (גם במילואים ביחס לנאשם 2). עוד יש להוסיף כי העבירה בה הורשעו בוצעה לפני כחמש וחצי שנים, ובחלוף הזמן הוכיחו הנאשמים כי הם שבו לאורח חייהם הנורמטיבי.
15. עם זאת, על פי הדין, על מנת לבטל את ההרשעה, היה על ההגנה להוכיח מה הנזק שייגרם לנאשמים כתוצאה ממנה, ולאחר מכן יש לערוך איזון בין זה, לבין נסיבות ביצוע העבירה ועוד (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997)). עוד אוסיף, למעלה מן הצורך, כי גם לו היו הנאשמים מוכיחים כי נגרם להם נזק קונקרטי מסוים, הרי שעל אף שהורשעו בעבירה שאינה מן החמורות, איני סבור כי נסיבות המקרה מאפשרות ביטול ההרשעה (נוכח חבירת הנאשמים יחדיו וכן למעורבים נוספים, הצטיידותם בכלי תקיפה, והעובדה שהסלימו את האירוע וחזרו להתקוטט עם המתלונן לאחר שאירוע קודם הסתיים זה מכבר).
16. במקרה דנא, הנאשמים לא עמדו על כל נזק שיגרם להם כתוצאה מהרשעה בדין, מעבר לנזק הנגרם באופן אינהרנטי להליך, ולכל מי שמורשע בפלילים. ההגנה לא פרטה מה, למשל, משלח ידם של הנאשמים או כל טענה או עובדה אחרת על מנת לשפוך אור ותוכן לעתירתה ביחס לביטול הרשעתם.
17. בנסיבות אלה, כאשר אין כל נזק קונקרטי או נזק אחר המצדיק הימנעות מהרשעה כמפורט בפסיקה, הרי שלא ניתן לקבל את עתירת ההגנה בעניין זה (ראו דוגמאות ביחס לשיקולים שעל בית המשפט לשקול אשר לביטול הרשעה, בפסיקה שהוגשה על ידי הצדדים: במסגרת רע"פ 3539/22 דין נ' מדינת ישראל (30.5.2022), במסגרת רע"פ 1535/20 דוקורקר נ' מדינת ישראל (15.3.2020), רע"פ 6819/19 סרוסי ואח' נ' מדינת ישראל (28.10.2019), רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014), עניין אבוחצירא. העונש המתאים לנאשמים
18. במיקום עונשם של הנאשמים בגדרי מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון את העובדה שהם נעדרו עבר פלילי, וזוהי הסתבכותם היחידה.
19. עוד הענקתי משקל לקולא להודייתם בעבירה המיוחסת להם וכן ראיתי לנגד עיני את דבריו של נאשם 2 לפיהם התנצל על מעשיו, וביקש להמשיך ולהתרחק מכל אלימות.
20. בנוסף, חלף זמן רב מאז ביצוע העבירה ועד גזר הדין (חמש וחצי שנים), וכן שקלתי לקולא את העובדה שהנאשמים היו נתונים בתנאים מגבילים ואף במעצר קצר של ממש במסגרת הליכי החקירה בתיק זה.
21. נוכח כל האמור החלטתי למקם את עונשם של הנאשמים ברף התחתון של מתחם הענישה ואני משית עליהם את העונשים הבאים:
- נאשם 1
- א. מאסר למשך 4 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות, לרבות תגרה, וזאת במשך שנתיים מהיום.
- נאשם 2
- א. מאסר למשך 4 חודשים ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור עבירת אלימות, לרבות תגרה, וזאת במשך שנתיים מהיום.
- מוצגים - כל המוצגים יושמדו/יחולטו/יושבו, לשיקול דעת המאשימה.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר שבע תוך 45 ימים.
- ניתן היום, ה' טבת תשפ"ה, 05 ינואר 2025, בנוכחות הצדדים.